

Pro quo etiam facit, quoniam iudex interlocutoriam a se latam, sive mere interlocutoriam, sive vim diffinitivam habentem, seu aliis casibus, quibus hactenus diximus; in prima & secunda conclusione; non posse reponere; non procedit, quando ipsa interlocutoria nulla est, & quia tunc licet potest revocare, ita Felin. in d. cap. qualiter, & quando, el. 1. de accusa. fall. 5. n. 15. limit. 1. Ias. in l. quod iussit, sub nu. 32. versiculo limita, & intellige de re judi. Philippus Francus in cap. cum cessante, n. 17. versiculo amplius intellige, de appella. Lancelorus Rober. de attent. 1. part. cap. 12. limit. 1. sub n. 27. & n. 22. Sigismundus Scaccia in tract. de appell. quest. 17. n. 72. & 68. versicul. tertius casus est. fol. 484. & sequentibus.

69 Et rursus, quoniam de nullitate interlocutoriae, tam delegatus, quam ordinarius cognoscit, imò nullus alius iudex, ne continentia causae dividatur, & iudicandum est ex eisdem actis, ubi dicitur; etiam si habeat vim diffinitivam, ita Philipp. Franc. in cap. dilecto 63. sub num. 67. & loquendo de utroque iudici Cardinal. Alexand. ibi n. 58. 59. Vantius in tractatu de nullitate sententiarum, rubrica coram quo possit, n. 2. & 3. fol. 374. dicens, quod in omnibus, praeterquam indiffinitivis, potest, & debet, tam ordinarius quam delegatus, iterum reponere, quod minus rite fecerat: sequitur Scaccia de appellat. quest. 19. remedio 1. conclusione 6. à num. 11. & supra, à n. 2. ubi copiose de hoc articulo: imò, & adhuc sententiam diffinitivam, quae non transit in rem iudicatam, potest iudex revocare, juxta textum in l. 4. §. condemnatum, de re judi. cap. lator. de re jud. Philipp. Francus. in d. cap. cum cessante, de appellatione. columna 3. versiculo. 2. limit. nisi esset talis sententia, quae non transisset in rem iudicatam.

71 Hoc autem conditionale decretum illud patitur dubium, quoniam appellatio sequitur executionem, & acta ad ea tantum dicuntur attentata, quae fiunt post appellationem, aut intra tempus ad appellandum juxta textum in cap. non solum, de appellat. lib. 6. & sic non veniunt reponenda; quam difficultatem facillime evitare poteris, si consideres, quod possessio, & acta ab hujusmodi executore, sequuntur appellationem, seu saltem gesta sunt intra tempus ad appellandum; notum est enim, ut tempus ad appellandum non currat gravato à die, quo fulminatur, sed à die imitationis, seu notitiae, & sententiae, quae nunquam praesumitur nisi probetur, at contradictor legitimus quando comparet, de jure suo allegans petit repositionem ob defectum citationis, & insuper appellat ea de causa, à toto processu, & iuste facit, quae hujusmodi appellatio capit illum primum actum, quod fieri solet post citationem, qui quidem cum ob defectum citationis nullus est, & ab eo legitima appellatio, ac ideo cum gravatus nunquam fuit citatus, semper reperitur; intra tempus ad appellandum, postquam venerit ad suam notitiam gravamen, quare omnia deinceps per iudicem gesta iustissime dicuntur nulla, & attentata, facta intra tempus ad appellandum, ideo, ut talia, cuncta debet revocare, & reponere negotium in illo statu, quo gravatus debebat audiri, & citari; juxta Doctores, & doctrinas hactenus applicatas.

74 Quibus sic suppositis, facilius invenimus resolutionem principalis partis hujus capituli, quo est quaesitum, an postquam imitatum est conditionale hoc decretum iudici Ecclesiastico, possit postmodum inhiberi, vigore appellationis ab interlocutoria, pro cuius delatione oppressus confugit ad Senatum: in quo partem negativam, nempe quod minime possit inhiberi absolute, probari breviter quoniam iudicatio est anima inhibitionis; ita ut absque ea inhibicio nulla sit, & minus canonicè expedita. Socinus consilio 109. lib. 3. ubi alios allegat: latè August. Bifo. conf. 117. ex ultima, n. 2. lib. 3. latius Lancelor. Robert. de attent. 2. part.

cap. 10. à n. 22. cum sequentibus, sed appellatio, cujus vigore superior habet jurisdictionem in causa, censetur tacite renuntiata per comparitionem appellantis, coram iudice à quo, est textus in cap. gratum, de officio delegati, textus in cap. sollicitudinem, de appell. Philipp. Franc. in cap. cum veniamur 17. sub n. 4. & in cap. sollicitudinem, qu. 6. n. 10. de appell. Rebuffus in tractatu de appellat. art. 15. glossa 1. n. 7. versiculo tacite tomo 3. f. 517. Maranta in speculo, part. 6. actu 2. princ. in verbo & quandoque appellatur. limit. 29. nu. 342. versic. 2. modo, & num. 424. casu 10. Antonius Gabriel in concl. lib. 3. titulo de appellat. conclus. 2. num. 1. Caputaq. decis. 29. apellationi, nu. 1. 1. part. Lancelorus Robert. tractatu de attent. 2. part. cap. 12. in prefatione, n. 15. & sequentibus, & ampli. 2. princ. nu. 4. & 5. Ruginellus tractatu de appell. §. 9. gloss. cap. 1. num. 41. Caesar. Bar. in decis. Bono. decis. 154. alia, num. 2. Montal. Neapol. tractatu. de exception. articulo 24. contra appellationes, 77 n. 10. tomo 3. part. 1. folio 120. quod procedit etiam iudex nihil fecerit, cum sufficiat sola comparitio appellantis coram eo, ut censetur appellatiioni renuntiare, ut ex Felin. in cap. cum sit Romana, sub num. 10. versiculo 3. considera, de appellatione. Antonius Gabriel d. conclus. 2. ampli. 2. num. 3. folio 264. ergo inhibicio non debet effectum operari (appellatione pendente) quia cum principale non subsistit, nec ea quae sequuntur locum habent.

Deinde comprobatur hæc pars, quoniam per imitationem decreti conditionalis, & ejus virtute repositionem, in tantum deficit appellatio, juxta textum in cap. cum cessante, de appellatione. & cap. si à iudice, eodem titulo, lib. 6. Tiraquell. in tractatu causa cessante, num. 41. ut omnia acta per iudicem ad quam vigore ipsius appellationis, nulla, & irrita remaneant, post alios Nicolaus Boër. decis. 256. latè Lancel. de attent. 2. p. cap. 12. lim. 1. nu. 15. & sequentibus, & non post alios diximus supra, hoc cap.

Harum difficultatum occasione distinctè procedendum est, capienda est prior earum pars, scilicet quando appellans comparuit, & intimavit decretum Senatus, ipse tamen iudex nihil gessit, & tunc dico regulariter verius esse, ut inhibicio (si aliàs legitima sit) operetur effectum suum, quoniam oppressus appellans compareret coram iudice à quo, ut gravamen reponat, qua comparitione non inducitur tacita renuntiatio, quoniam non agit actum contrarium suae appellationi; cum tam ipsa, quam comparitio tendant ad unum, eundem finem, intentionem, scilicet ad reponendum gravamen appellationi, N. in fin. de renuntiatione, in novis, Philipp. Franc. in cap. sollicitudinem 54. sub numero 13. limit. 4. de appellat. Felin. in cap. gratum 10. sub nu. 8. versiculo 2. limita, de officio, & potestate iudicis delegati, Auferius ad Capell. Tholos. decis. 194. an pars gravata, sub numero 4. fall. 6. & 7. Anton. Gabriel communium conclus. tit. de appella. lib. 2. concl. 2. limit. 3. num. 14. ubi alios allegat, & hanc esse communem opinionem sequitur, & testatur, Socin. consil. 21. abundè, & diffusè sub num. 3. libro 4. & Decius in cap. sollicitudinem 54. notabili 6. sub numero 13. de appellat. Scaccia de appellat. quest. 17. limit. 2. à num. 21. fol. 293. imò iste actus comparitionis pro revocatione gravaminis tendit in augmentum desiderii appellantis, secundum Felinum ubi proximè. Hanc etiam opinionem tenuit Rota, ut scribit Achilles de Grass. decis. 21. aliàs 247. appellat. n. 1. de appell. qui n. 2. & sequentibus, reddit rationem foll. 113. Lancelor. Robert. de attent. 2. p. cap. 12. de attent. appella. penult. amp. prin. 2. n. 11. & in hoc casu limitatur doctrina, quae de renuntiatione appellationis ob comparitionem loquitur, de qua supra in primo fundamento contrariae partis, maxime cum hujusmodi revocatio, cum fiat virtute decreti Senatus Regii, nullam requirit cognitionem causae, nec ulcieri

& citationem, sed de facto tantum, ut quotidie videmus, & practicamus, cui conducunt, quae adduxit post Anton. Gabriel. Achillem de Grass. Auferius, Felin. Rot. & alios Scaccia de appellat. quest. 17. limit. 2. n. 22. & 23. fol. 293.

85 Et ulterius quoniam dum comparitio appellantis gravati (etiam in casibus, in quibus videtur aliàs renuntiare appellatiioni, per comparitionem) non fuerit recepta, non censetur appellatiioni suae renuntiasse; ita limitatur text. in d. cap. sollicitudinem, de appellat. & cap. gratum, de officio delegati, ut testatur Anto. de Bar. in d. cap. gratum, notab. 4. in fin. optima gloss. in cap. cum venissent, in verbo obtinuit, de eo qui mitt. in poss. causa rei serv. Romanus conf. 792. Abb. in d. cap. cum venissent, num. 8. Felin. in d. cap. gratum 4. limit. & ibi Decius in 3. limit. Philipp. Franc. in cap. sollicitudinem, de appellat. Felin. in cap. capitulum versiculo confirmatur ista sexta, de rescript. idem Felin. in cap. cum venissent, in versic. in gloss. 2. in princ. de testi. Additio. ad decisionem Tholos. 193. in 14. fallen. Socinus in Regula 25. in 1. fallen. Bald. in d. cap. venissent, num. 7. & 8. de eo qui mitti. Joannes Cro. in cap. 1. nota 2. de constitut. lib. 6. Millis in Repert. verbo appellationi renuntiasse, Barba. in Apsilla ad Bal. in l. ad solutionem, C. de re judi. optime Anton. Gabriel, communium concl. lib. 2. tit. de appellat. conclus. 2. num. 19. qui quidem per totam illam conclusionem adducit multas alias ampliationes, & limitationes ad Regulam generalem, quando per comparitionem censetur appellatiioni renuntiare, vel non, & etiam per Scaccia in tractatu de appellat. quest. 17. limit. 2. à num. 12. cum pluribus sequentibus, ad quos, & ad superius citatos Doctores poteris recurrere, ex quo nunc non tracto, quoniam ultra praedicta proposita difficultati non conveniunt, & ita conclude, quod per comparitionem appellantis, & intimantis decretum Senatus iudici Ecclesiastico, & petentis repositionem gravaminis, non censetur appellatiioni interpositae renuntiare, & ex supradictis, & per consequens inhibicio ejus virtute emanata, legitimita ex hoc capite dicenda est, maxime interim dum recipitur comparitio, & petitio.

86 Hæc autem resolutio quae loquitur in appellante, multò fortius procedit in appellato, in cuius favorem interlocutoria appellata lata fuit, comparens coram iudice à quo, intimans eidem decretum conditionale Senatus, quoniam in eo cessant omnia inconvenientia, & pericula supradicta, quae tantum attendantur, & considerantur in appellante, ex d. cap. gratum de officio delegati, & d. cap. solutionem, de appellatione. & Doctores allegati.

87 Quid autem quando iudex virtute decreti sibi intimati reposuit gravamen, discutiamus; in quo illud regulariter affirmandum esse censeo, ut tunc inhibicio virtute appellationis reddatur nulla, & evacuata, ex rationibus, & doct. inis in secundo fundamento, contrariae partis adductis, quoniam gravamen est causa appellationis, quo per revocationem cessante; cessat appellationis effectus, textus in d. cap. cum cessante, de appellat. cap. si à iudice, de appell. libro 6. Philipp. Franc. Abb. & ceteri communiter in d. cap. cum cessante, Tiraquell. in tractatu causa cessante, num. 41. Doctorem caterva adducta ad primam conclusionem hujus capituli, & etiam ad secundam, ita ut de cetero liberè possit iudex à quo in causa procedere, ut latè ibi diximus, sed ut omnia gesta per iudicem interim impetratum vigore appellationis praedictae reddantur nulla, repositione gravaminis subsecuta, ut post alios Nicolaus Boërius decis. 256. post princ. Lancelor. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 1. à numero 5. cum sequentibus, Scaccia de appellat. questione 17. numero 30. quae doctrina procedit, tam in appellante, quam in appellato intimante decretum. Hinc tamen resolutio

limitandam esse opinor, ut procedat, quando iudex à quo reposuit virtute decreti; antequam sibi sit superioris inhibicio intimata, secus autem erit, quando inhibicio praecessit revocationem gravaminis, quoniam cum per inhibitionem tollatur iudici à quo facultas, & potentia à jure concessa reponendi, interlocutoriam appellatam, & reassumendi jurisdictionem secundum Lancelotum Contradum de praeiore, §. 2. de officio praeior. in caus. civil. in cap. decentia, limit. 6. numero 26. Laufranc. decis. 459. incipit, appellationem, Lancelor. de attent. 2. cap. 12. limit. 1. num. 21. & alios, quos citavimus sub secunda conclusione, numero 42. vers. insuper postquam iudex ad quem inhibuerit, &c. cum limitationibus, & declarationibus ibi positis, jam igitur non est in sua facultate alterum ex alternativis decretis eligere, cum unum ex eis jam sit sublatum, & sic è decreto etiam tollitur illa facultas & conditio, quoniam cum sit iudici ablata jurisdictio, nullo modo potest ea uti, cum illa supponat, ut ultreius quae iudex in causa procedere, cui jam locus non est propter inhibitionem.

Alterum autem ex alternativis positis in decreto Senatus, nempe: *Tao lo haziendo otorgue y reponga*, &c. ex ipso decreto remanet, cui praecise obtemperare debet, & implere iudex Ecclesiasticus, tunc quoniam eua supponatur appellatio legitima, ei debet deferri, sublata maxime juxta iudicis inhibitione & attentata post eam reponenda ad faciliorem causae expeditionem, juxta cap. cum veniamur, de appellat. tunc etiam quoniam perempta una re alternativè debitis, remanet obligatio in alia, & illa tenetur praecise adimplere, textus est in l. Stichum, aut Panphylum, ff. de solutio. 93 textus in l. non utique, ff. de eo quod certo loco, textus in l. cum his, ff. de condit. indebiti, l. statu liberum, ff. Stichum aut Panphylum, ff. de legatis 2. & idem disponit l. 23. tit. 11. p. 5. latè post alios Anton. Gomez. tomo 2. vari. c. 111. à n. 40.

Unum tamen iudex Ecclesiasticus attendat attentè, ut hujusmodi repositio virtute decreti Senatus facta, suos tollendae appellationis affectus operetur, licet aliàs ipsi videatur, ut illud decreverit Senatus in casu quo aliàs iudici repositio permilla non sit, secundum illa, quae diximus supra, in conclusione prima, & secunda, quibus casus retuli, quoniam ad se non pertinet illud inquirere, sed huic est tantum omnino parere, maxime quoniam cum Senatus post actum inspectionem, ita decreverit conditionaliter, nemini dubium esse poterit, praevidebunt omnes difficultates, cognovisseque, sicque posse licetè expediti. Illud obiter tamen memineris quæso, quod in iis casibus, in quibus appellans potest tacite appellatiioni suae renuntiare, secundum ea, quae latè per ampliationes, & limitationes tractant Doctores in cap. gratum, de officio delegati & cap. sollicitudinem, de appell. in l. ad solutionem, C. de app. exactissime per Anton. Gabriel. communium conclus. lib. 1. tit. de appellat. conclus. 2. per totam, & Scaccia de appellat. quest. 17. limit. 2. à num. 12. cum sequentibus, iis etiam poterit ejus procurator; nam licet, si procurator non possit expresse appellatiioni renuntiare scribunt Bald. in l. fin. §. fin. numero 7. de temp. appellat. Philippus Franc. in cap. ex ratione 8. num. 42. & Cardin. Alexand. numero 18. de appellat. idem Franc. in cap. Nicolaus 64. quest. 7. sub numero 13. & iterum in cap. interposita 10. §. ille denique, quest. 6. num. 9. de appell. Utill. in adnotat. ad Afflict. decis. 78. in causa Firmini sub num. 9. Cassia lor. post Felin. decis. 3. sepe contingit, ipse procurator interposuisset. Philipp. Franc. loco proximo citato, & etiam si sit effectus dominus litis, Franc. in d. §. ille denique, num. 9. quod etiam extenditur ad Praelatos Ecclesiasticos, qui habent medium inter procuratorem simplicem, & dominum, quia nec ipsi possunt

funt expresse appellationi renuntiare, ita tenet Bald. in lege fin. §. fin. sub num. 7. versic. sed nunquid Procurator, C. de temp. appell. quam referens sequitur Fran. in dict. cap. ex ratione, sub numero 24. & in cap. interposita 70. §. ille denique, questione 6. num. 9. de appell. Efficacia de appell. quest. 17. limit. 2. n. 89. & supra, qui n. 88. hoc extendit etiam ad Syndicos, ut nec possint expresse appellationi renuntiare, quia est donare, ita Ruginell. in tractatu de appell. §. 9. gloss. 1. c. 1. num. 13. versiculo Syndicus.

CAPUT VI.

Appellationis legitimæ denegata delatio, & attentata exequutio, seu adulteriora processus, præcise, an simul requirantur, ut violentiam adesse declaretur, & quid si adest subsequuta exequutio duntaxat: præcedente tamen delatione appellationis: & quid in actis negativis.

SUMMARIUM.

- 1 Vim facit, & lege Julia de vi tenerur, qui provocacione pendente sententiam exequitur. L. lege Julia, ff. ad l. Juliam, de vi public. referitur, ibid.
2 L. 4. tit. 10. p. 7. verba adducuntur.
3 Cap. quoties Episcopi 2. quest. 6. verba recensentur.
4 Recursus an denegetur in denegata delatione appellationis ab actibus negativis.
5 Cevallos referitur asserens violentiam consistere in denegata appellatione, & executione.
6 Decretum violentia que otorgue y reponga, an possit verificari, ubi deficit quid reponendum, num. 6. & num. 49. & sequentibus.
7 Dispositio est interpretanda ut quolibet verbum aliquid operetur, ne videatur frustra appositum.
8 Verbis dispositionis in dubio est serviendum.
9 Recursus, ut locum habeat solam denegatam delationem legitimam appellationis sufficere absque executione, verius ostenditur.
10 Vis non solum consistit in hominum vulneratione.
11 Delatio denegata non est violentia perfecta, sed principium, preparatio, & animi deliberatio ad illam committendam.
12 Pena appositæ a jure judici exequenti appellatione pendente ut infligatur, debet expectari exequutio, & actus consummatio. L. lege Julia, ff. ad l. Jul. de vi publ. interpretatur, ibidem, & num. 30.
13 Recursus Regius non est introductus ad imponendam penam juraici Ecclesiastico vim inferenti.
14 Finis recursus est duntaxat protectio nuda, & naturalis, ne quis vi opprimatur a iudice Ecclesiastico.
15 Defensio, ut licita dicat non est expectandus violentia effectus; sed sufficit animi determinatio, & propositum.
16 Defensio licita est a violentia, quando probabiliter de periculo dubitari potest.
17 Animus exequendi, & ad ulteriora procedendi appellatione non obstante, satis derogatur ex denegata delatione.
18 Delatione denegare ubi iudici permittitur tacite permittitur ei sententia exequi appellatione non obstante.
19 Iudex inferior tacite est inhibitus a jure interposita legitima appellatione, etiamsi non inferat.
20 Delatio denegata est pars integralis violentiæ, & animi deliberatio apta ad invocandum auxilium Regium.
21 L. Regia 36. & 37. tit. 5. l. 3. recopil. ponderantur, ut ad invocandam Regiam protectionem sola sufficiat appellationis denegata delatio absque executione.
22 Denatio a principio resistere, quam post illatum reuendum querere, melius est.
23 Recursus regius, ut locum habeat, solus timor futura executionis, ubi denegatur delatio legitima appellationi, sufficit.
24 Violentia committitur, quando legitima pendente appellatione iudex exequitur, vel quando timetur exequi, quoad auxilium invocandum.
25 L. 86. tit. 5. lib. 2. recopil. ibi, para que el proceda, ponderantur. 26 Vim

- 26 Vim si non adesse reperitur processus inspectione, iudici remittitur.
27 Provisioni Regie non satisfaciet per solam delationem appellationis si sit quid attentatum, secus si aliquid non sit, quia tunc per solam delationem satisfacit.
28 Cevallos varius adnotatur.
29 Recursus violentia non solum est inductus in favorem vi oppressi, sed jurisdictionis Ecclesiastica superioris, ne illius auctoritas vilipendatur.
30 L. 4. tit. 10. p. 7. & l. Jul. interpretatur.
31 C. quoties Episcopi 2. q. 6. interpretatur.
32 Iudici exequi violenti suam sententiam appellatione pendente potest pars resistere, urbanus tamen Princeps, cuius proprium officium est.
33 Recursus locum habet in actis negativis, ubi non datur executio, sed sola sufficit legitima appellationis denegata delatio.
34 Auxilium imploratum ab Ecclesiastico negante appellatur, & adhibetur Senatus per viam violentiæ.
35 Appellatio est legitima ab Episcopo visitante exempti.
36 Ab Episcopo excommunicante iudicem laicum nolentem prestare suum auxilium iniuste petitum, deneganteque censurarum absolutionem, licet appellare, & adire Senatum per viam violentiæ.
37 Recursus denegare in actis negativis, ubi appellatio sui natura utriusque habet effectum, foret absurdum.
38 Attentata appellatione pendente plurima sunt, alia extra sententiæ executionem, ut in exemplis.
39 Appellatio legitima suspendit effectum sententiæ, & jurisdictionem etiam in sententia secum habente executionem.
40 Recursus si conceditur in non delatis appellationibus ab actis affirmativis, quia timetur executio, multo magis est concedendus in actis negativis, quia illam secum trahant.
41 Causa plus insluit in seipsa, quam in causato.
42 Cevallos vulgariter reprehensus ab Authore explicatur.
43 Executionem petitam a iudice denegante, appellatione deferente, & non exequente, vim non fieri in Senatu declaratur.
44 Delatio ubi adest, & deficit executio, fundamentum recursus deficit.
45 Ab executione instrumenti, puta, iniuste denegata, licita est appellatio, & quem producat effectum.
46 Et quo decreti genere hoc casu utatur Senatus.
47 Iudex Ecclesiasticus inhibens seculari, ne exequatur instrumentum, dum cognoscit de eius usura, si illud non esse usurarium declarat, & ut secularis possit procedere, an appellatione subsequuta in hac sententia secularis procedat.
48 In sententia appellabili sui natura facta condemnatione & in sine mandare relaxari executoriales; est attentatum pendente termino ad appellandum.
49 Decreti violentia verba, que otorgue y reponga, & comprehendat attentata, si que sint, non sunt sine effectu quid operandi.
Decreti verba, otorgue y reponga, stant conditionaliter, ibidem.
50 Decreti verba, abuelba los descomulgados, intelliguntur, si adsint excommunicati.
51 Decreti verba, otorgue y reponga, veniunt in declarationem eius, quod tacite inerat.
52 Verba non dicuntur superflua, si apponantur ad majorem declarationem.
53 Recursus ad invocandum sufficit solus timor attentati, nec simul executionem Doctores omnes requirunt.
54 & 55 Delatio appellationis licet adsit, si tamen iudex ad ulteriora procedat, vis est perfecta & habilis est recursus.
56 Delatum ubi est appellationi, & longe major violentia est, quia duplici causa iudicis est suspensa jurisdictio. Salgado de Protect. Reg.

- 57 Delatio ubi datur interveniente insuper attentato, si non admitteret recursus, duo absurda darentur.
58 Recursus si ob solam delationem negatam ob timorem attentati datur, multo magis in ipso attentato, & executione subsequuta.
59 Causa plus operatur in se ipsa, quam in causato.
60 Recursus regius duo copulata jubet iudici facienda, deferre & reponere, & sic requirit concursu copulativum.
61 Querela violentia quemadmodum concipienda, quando iudex detulit tamen ante, vel post attentatum, & noluit reponere.
62 Ubi ponuntur duo remedia mirabilia.
63 Cevallos propositio reprobat, cum ipse includat duo absurda intolerabilia.
64 Deferre, vel negare delationem, an censetur, si iudex appellationi respondeat, auditur, quantum de jure, &c. an sufficit invocandum regium auxilium.
65 Senatus tunc decretum dat, que por agora no haze fuerca quando appellationi proposita nihil respondit, nec postea provisioni ordinaria, sed mandavit notario, ut mittat acta.
66 Et quid quando in hoc casu provisioni respondit appellationem esse minus legitimam, &c. an id sit attendendum, ut cognoscatur super articulo violentiæ.

UTILISSIMA est hujus questionis resolutio, in ea siquidem nonnullos, juris peritissimos lapsos fuisse vidimus: in eaque varios, licet quid verum sit tandem fuerint amplexi; ideoque ut penitus dubitatio deinceps amputetur, eam accuratè examinabo ad partes.

Et pro negativa: ut scilicet nulla vis esse possit in sola denegata appellationis legitimæ delatione; sed simul debeat concurrere executio, attentatum, seu ad ulteriora processus, fortissima urgent fundamenta, & in primis expendo textum ferè expressum in l. lege Julia, in hæc verba: Lege Julia ubi publica tenetur, qui cum imperium, potestatemve haberet, civem Romanum adversus procuracionem necaverit, verberaverit, jusseritve aliquid fieri, &c. ff. ad l. Jul. de vi public. ecce igitur violentiam, non solum consistere in denegata delatione appellationis, sed sententiæ executione potissimum.

Secundò & pro eadem parte non minus expressus est text. in l. 4. tit. 10. p. 7. cujus verba sunt: Sientens por agraviados algunos vegadas los homes de los juizios de los juzgadores, e piden alcada para delante el Rey, e tales juezes ha, que con gran soberbia, o malicia que ay en ellos, o por ser muy desentendidos, que non les quieren dar alcada antes los deshonran, diziendoles mal, o prendiendoles, e por esso deximos que qualquiera juzgador que sobre tal razon como esta siriessse, o prendiessse, o matassse, o deshonrassse, algun home, que debe haver, perende otal pena, como si ficiessse fuerca con armas, &c. ecce textum apertum, requirentem sententiæ executionem, ut violentia adesse dicatur.

Tertiò facit etiam bonus textus in c. quoties Episc. 2. q. 6. ibi: Et dum prædictam Romanam Ecclesiam appellaverint, ut ab ea se audiri poposcerint; nullos eos aut excommunicare, aut eorum sedes surripere, aut res eorum auferre, aut aliquam vim eis inferre, præsumat quam amorum causa Romani Pontificis auctoritate terminetur, quod si aliter a quoquam præsumptum fuerit, nihil erit, sed viribus caruit. Ex quibus verbis aperte colligitur: vim consistere, non denegata delatione appellationis, sed in eo, quod, ea pendente, in Rom. Curia exequitur: ergo aliter Regius recursus interponi non potest.

Quartò, & pro hac parte fortiter urget etenim si aliqua ratione in actis negativis denegatur recursus ad Regem ea potissimum, quia in eis non datur attentatum, executio, necnon quid reponatur, ut post hæc tenet K 3 Ceval.